

23. sunnuntai helluntaista 4.11.2012
- Antakaa toisillenne anteeksi
Liturgia & saarna: Panu Partanen
Musiikki: Suvi Sievänen
Suntio: Seppo Soininen

'ANTAKAA TOISILLENNE ANTEEKSI'

Matt. 6:14-15

Jeesus sanoo:

"Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi. Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne."

"On se uskovaisen helppoa, kun tekee syntiä, niin menee vaan pyhänä kirkkoon ja saa syntinsä anteeksi. Sen jälkeen voi taas hyvillä mielin tehdä uudestaan syntiä ja pyytää ne seuraavallakin kerralla anteeksi."

Tämänkaltaista ajattelua olen joskus kuullut. Se sisältää harhaisen puolitotuuden, joita usein liitetään uskonasioihin. Väitteessä on totta se, että synnit saa Jumalalta anteeksi, kun niitä vilpittömästi pyytää. Synnintunnon täytyy olla kuitenkin aitoa: *"Murtunut mieli on minun uhrini, särkynyttä sydäntä et hylkää, Jumala"* (Ps. 51:19). Väärin ajateltu on sen sijaan se, että syntien anteeksiantamisen jälkeen saa huolettomasti toistaa samat virheet uudestaan. Synneistä tulee luopua ja anteeksiantannon pitää johtaa parannukseen. Jeesus sanoi syntiselle naiselle: *"Mene, äläkä enää tee syntiä"* (Joh 8:11). Samaa ohjeistetaan Johanneksen kirjeessä: *"Kirjoitan tämän teille, jotta ette tekisi syntiä"* (1. Joh 2:1). Terve jumalanpelko kuuluu anteeksiantamukseenkin kuten Psalmissa todetaan: *"Mutta sinun on armo, sinä annat anteeksi, että me eläisimme sinun pelossasi"* (130:4).

Anteeksiantaminen kuuluu päivittäiseen elämäämme. Tästä syystä on selvää, että kirkossakin täytyy puhua anteeksiantamisesta. Ei ainoastaan siitä, että Herra antaa meille epätäydellisille ihmisille anteeksi, vaan myös siitä, että me teemme samoin. Siksi pyhäpäivämme on otsikoitu sanoin "Antakaa toisillenne anteeksi." Näin tahdomme toimia: *"Jos te annatte toisille ihmisille anteeksi heidän rikkomuksensa, antaa myös taivaallinen Isänne teille anteeksi. Mutta jos te ette anna anteeksi toisille, ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne."*

Koko kristinusko perustuu anteeksiannolle: meille on lahjoitettu syntien anteeksiantamus Kristuksen tähden. Syntien anteeksiantaminen ja -saaminen on uskonasia. Luterilainen kirkkomme opettaa: *"ihmiset saavat **uskon kautta** syntien anteeksiantamuksen ja tulevat vanhurskautetuiksi **uskomalla** Kristukseen"* (Augsburgin tunnustuksen puolustus). Kun omakohtaisesti asia uskotaan, kristitty vapautuu viemään samaa ilosanomaa myös muille. Kutsu apostoliseen tehtävään ei tunnu enää niin vaikealta: *"Kaikille kansoille, Jerusalemissa alkaen, on hänen nimessään saarnattava parannusta ja **syntien anteeksiantamista**"* (Lk. 24:47).

Kun ymmärretään, että syntien anteeksiantamus on yksin Kristuksen sovitustyön ansiota ja henkilökohtaisesti vastaanotettu, sen jälkeen ihminen voi toteuttaa Jeesuksen vaatimaa anteeksiantoa. Periaatteessa kristitty ei siis voi suorittaa valintaa, että annanko vai enkö anna anteeksi, vaan hänen täytyy antaa anteeksi. Aina. Jos toinen tulee nöyrästi pyytämään, anteeksianto on hänelle myönnettävä: *"Vaikka veljesi seitsemästi päivässä rikkoisi sinua vastaan ja seitsemästi tulisi sanomaan sinulle: 'Minä kadun', anna hänelle anteeksi"* (Lk 17:4).

Emme voi olettaa Jumalan antavan meille anteeksi, jos emme kykene antamaan toisillemme anteeksi. Ilman anteeksiantavaa mielenlaatua, ei voi olla yhteydessä armolliseen Jumalaan. Katkeruus, viha ja kostonhalu pimentävät evankeliumin kirkkauden. Pimeässä laaksossa vaeltaminen jää pysyväksi tilaksi. Silloin tämä Raamatun lupaus ei toteudu: *"Mutta jos me vaellamme valossa, niin kuin hän itse on valossa, meillä on yhteys toisiimme ja Jeesuksen, hänen Poikansa, veri puhdistaa meidät kaikesta synnistä"* (1 Joh. 1:7).

Syntien anteeksisaamisen tulee olla 100 prosenttisesti varma. Puolinaista anteeksiantoa ei ole olemassa. Koska Jumala on itse asettanut ripin – eli synnintunnustuksen ja synninpäästön – on suorastaan Jumalan herjausta olla uskomatta siihen. Mikäli epäilee sitä, että ansaitseeko anteeksianton, syyllistyy vakavaan harhaan. Uskonpuhdistajat toteavat osuvasti: *”Jos joku epäilee, kuuluuko syntien anteeksiantamus hänelle, hän häpäisee Kristusta, kun arvioi oman syntinsä suuremmaksi ja väkevämmäksi kuin Kristuksen kuoleman ja lupauksen”* (Augsburgin tunnustuksen puolustus). Epäitsekkyyttä ei ole suinkaan se, ettei väärässä nöyryydessään suostu ottamaan vastaan syntien anteeksiantamusta, vaan tällainen on mitä puhtainta itsekkyyttä! Voisimmeko omilla synneillämme tehdä tyhjäksi Jumalan pelastusteon?

Kun annamme toisillemme anteeksi tai pappi julistaa kirkossa synninpäästön, sitä ei tule epäillä. Jos näin tekee, niin Jumalan sanan valossa tietää ainakin sen, ettei kyseinen ajatus ole Herrasta. Epäilyä ei tule olla kummallakaan puolella, ei anteeksiantajan eikä -saajan. Tämä kysyy suurta vastuuta: jokainen anteeksiantotilanne on äärimmäisen tärkeä, niihin ei kannata suhtautua kevyesti. Mutta tilanteen jälkeen, molempien osapuolten tutkittua sydäntään ja pyydettyään Jumalalta apua, saa kukin lähteä varmoin askelin omille teilleen – synnit on sovitettu ja anteeksi saatu.

Ei ole sattumaa, että päivän evankeliumi on suoraa jatkumoa Isä meidän -rukoukseen. Siinä pyydämme: *”Anna meille meidän syntimme anteeksi, niin kuin mekin anteeksi annamme niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.”* Anomme Jumalalta hänen armahtavaa henkeään, että kykenisimme toimimaan kuin hän: antamaan täydestä sydämestämme anteeksi. Rukous on tie anteeksiantoon. Rukoillessamme meitä loukanneiden puolesta, vihanpitomme sulaa pois. Katkeruus muuttuu anteeksiannoksi, vihasta uskaltaa päästää irti. Parantuminen alkaa. Pahat teot eivät toki unohdu, mutta niissä ei ole enää tuhoavaa ja orjuuttavaa voimaa. Rikkoja ja rikottu voivat molemmat saavuttaa rauhan: *”Autuas se, jonka pahat teot on annettu anteeksi, jonka synnit on pyyhitty pois”* (Ps. 32:1).

Lähtiessämme kirkosta kotiimme ja omiin askareisiimme, meitä kutsumaan etsimään anteeksiantavaa mieltä. Talletamme nämä Efesolaiskirjeen sanat sydämiimme: *”Olkaa toisianne kohtaan ystävällisiä ja lempeitä ja antakaa toisillenne anteeksi, niin kuin Jumalakin on antanut teille anteeksi Kristuksen tähden”* (Ef. 5:32).